

Arrest

nr. 101 961 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 oktober 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 maart 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoeker diende bij schrijven van 3 mei 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 44 197 van 28 mei 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 februari 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 16 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Via een op 27 november 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, overeenkomstig de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 13 juni 2012, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op ..., in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat hij wenst samen te leven met zijn vrouw en dochter, dat hij absoluut zijn sociaal en familiaal leven wenst uit te bouwen in nabijheid van vrouw en kind die hier gevestigd zijn, dat een gedwongen terugkeer een schending zou inhouden van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), dat zelfs een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied een pertinente zekerheid inhoudt dat verzoeker niet meer met zijn familie in België verenigd zal zijn, dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in Armenië aanwezig is om de aanvraag gezinshereniging via de reguliere weg te kunnen doen; deze vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) ter bescherming van zijn gezinsleven en persoonlijke levenssfeer inroept kan evenmin beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België rechtvaardig[t] of als een vrijgeleide die verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van de bepalingen van het EVRM met betrekking tot de bescherming van het gezinsleven en de persoonlijke levenssfeer. Het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië kan evenmin beschouwd worden als een

buitengewone omstandigheid; betrokkene kan zich immers wenden tot de Belgische Ambassade in Rusland/ Moskou, die de bevoegdheid heeft om de aanvragen voor Armeniërs te behandelen.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingen-zaken dd. 16.06.2011."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 12bis, § 1, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij verschaft volgende toelichting:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624, RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

[...] Verweerster motiveert haar beslissing dd. 07.06.2012, waarbij de aanvraag van verzoeker tot gezinshereniging en machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van art. 10 juncto 12bis, § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980, onontvankelijk wordt verklaard, onder verwijzing naar het feit dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 23.11.2011 tot machtiging tot verblijf geen omstandigheden zou hebben vermeld die in zijn hoofde 'buitengewone omstandigheden' uitmaken die hem zouden toelaten de voormelde aanvragen tot machtiging tot verblijf tijdens zijn verblijf te België te doen.

Tevens stelt verweerster dat de bestreden beslissing niet in strijd is met de waarborgen van het EVRM ter vrijwaring van de rechten van verzoeker op diens privé- en gezinsleven.

[...] Het art. 12bis, § 1, tweede lid, 3° Vr.W. 15.12.1980 [...] verwijst tevens naar art. 10 Vr.W. 15.12.1980 :

[...]

en vermeldt de mogelijkheid voor verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in casu Oostende, in geval van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker die hem verhinderen deze aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, in casu ARMENIE.

[...] De voormelde artikelen 10 en 12bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermelden echter geen inhoudelijke elementen of criteria die de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' duiden, verhelderen noch afbakenen.

Derhalve komt het verweerster toe in alle redelijkheid aan te geven waarom de elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden in zijn hoofde worden weerhouden in zijn verzoek tot machtiging tot verblijf volgens haar niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard, hierbij rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Gelet op de elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald ter zake o.m. maar niet limitatief :

- Het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging in ARMENIE bevoegd voor de afgifte van een visum tot binnenkomst in het Rijk met het oog op een machtiging tot verblijf/vestiging ;

- Het feit dat verzoeker in het Rijk samenwoont met de moeder van zijn (thans twee) erg jonge[...] dochter(s), tevens gemachtigd tot verblijf in het Rijk voor onbepaalde duur ;

- Het feit dat verzoeker niet over de financiële noch praktische mogelijkheden kan beschikken om te reizen naar de Russische Federatie om er te Moskou te pogen (binnen het bestek van meerdere dagen haar aanvraag tot machtiging tot verblijf/vestiging bij de Belgische Ambassade of de visadienst aldaar te doen, rekening houdende met het feit dat hij te Moskou meerdere dagen zou moeten verblijven en dan naar ARMENIE terugkeren voor zover mogelijk quod non, er dan maanden (of jaren) zou moeten wachten op een voorkomend positief antwoord en dan opnieuw naar Moskou afreizen en er meerdere dagen verblijven alvorens weer naar ARMENIE te moeten reizen waarna hij pas naar België te kunnen afreizen teneinde na maanden (laat staan jaren) de moeder van zijn kinderen alsmede zijn erg jonge kinderen alhier opnieuw te kunnen vervoegen;

wel degelijk bijzondere (en onhaalbare) omstandigheden uitmaken in hoofde van verzoeker, nul est tenu à l'impossible.

Verweerster geeft in haar motivatie geen enkele blijk reken[...]ing te hebben gehouden m[...]et de concrete omstandigheden waarin verzoeker in het Rijk verblijft, met name zijn zeer geringe financiële mogelijkheden en het feit dat hij mede de zorg opneemt van zijn dochters van resp. 1 en een half jaar oud.

De bestreden beslissing is arbitrair, formalistisch, niet concreet gemotiveerd en aldus onredelijk.

Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

[...] Gelet op de door de Raad van State op 05.10.2011 vernietigde instructie dd.19.07.2009 (R.v.St nr. 215.571 dd. 05.10.2011, zaak A.198.554/XIV-32.682) heeft de Raad van State uitdrukkelijk geoordeeld dat aangezien art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf geen inhoudelijke criteria bevat waaraan een machtiging tot verblijf moet voldoen, het zeker niet aan verweerster toekomt bijkomende voorwaarden op te leggen of er aan de wettelijke bepalingen toe te voegen; mutatis mutandis geldt één en ander ook voor wat betreft de voormelde artikelen 10 en 12bis Vr.W. 15.12.1980, gelet op de evenredige toepasselijkheid van het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' in voormelde artikelen.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat verweerster in haar beslissing dd. 07.06.2012 waarbij de aanvraag dd. 23.11.2011 tot machtiging tot verblijf in toepassing van art. 10 en 12bis Vr.W. 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard, verweerster wel degelijk een voorwaarde aan de vereiste van buitengewone omstandigheid toevoegt, nu zij expliciet motiveert dat gelet op het feit dat volgens verweerster Armeniërs wel degelijk de buitengewone (nadelige) omstandigheden - zo ook in hoofde van verzoeker - kunnen overwinnen door naar MOSKOU te reizen, terwijl er in hun gewone woon- of verblijfplaats, in casu ARMENIE, geen diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig is bevoegd voor de afgifte van visa met het oog op gezinshereniging, dit nochtans in combinatie met de specifieke elementen aangehaald door verzoeker toch geen buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker uitmaken, zo dat verweerster hiermee aangeeft dat volgens haar de 'buitengewone omstandigheden' louter dienen gelezen te worden in het licht van het al dan niet bestaan van een diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst dan wel in een ander land verantwoordelijk voor de aanvragen vanuit het land van herkomst bij gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging aldaar, dit alles terwijl verweerster geenszins rekening lijkt te willen houden met de concrete omstandigheden waaronder verzoeker reeds verblijft in het Rijk en die het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' wel degelijk rechtvaardigen.

[...] Dat verweerster in haar mo[t]ivering daarenboven ook geen enkele blijk geeft van het feit dat zij zou hebben onderzocht of verzoeker zich al dan niet in 'buitengewone omstandigheden' bevindt betrekkelijk zijn verblijf in het Rijk.

Het is onredelijk van verweerster om de vreemdelingenwet zodanig te interpreteren waarbij zij overduidelijk enkel de bedoeling heeft verzoek[er] van het voordeel van een machtiging tot verblijf aangevraagd vanuit het Rijk uit te sluiten, onverminderd diens vaderschap over twee zeer jonge dochters samen met een vrouw gemachtigd tot verblijf in het Rijk en de bijzondere omstandigheden eigen aan het feit dat zij de kinderen zeer jong zijn en de zorg van hun vader én moeder behoeven.

Verweerster motiveert derhalve geenszins wettig, zij beperkt zicht tot het opsommen van de particuliere en bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoeker en besluit boudweg, zonder enige toelichting of concrete toetsing aan de reële situatie dat het hier volgens verweerster geen 'buitengewone omstandigheden' betreffen.

Dergelijke motivering voldoet niet aan de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing (bijlage 1) schendt wel degelijk artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 10 en 12bis Vr.W. 15.12.1980.

[...] Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing minstens ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, door verweerster geschonden.

De bestreden beslissing (bijlage 1) dient om al deze redenen dan ook te worden vernietigd."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de wet dd. 15.12.1980, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker is kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde niet in redelijkheid kon besluiten dat er in zijn hoofde geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en meent dat de door hem aangebrachte elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken.

De verwerende partij wijst erop dat het bestuur een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

[...]

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt uit bovenstaande motieven afdoende dat ter dege rekening werd gehouden met verzoekers concrete gezinssituatie in België. Terwijl verzoeker het in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet concreet heeft gehad over zijn beweerdelijk “zeer geringe financiële mogelijkheden ” zodat hij thans niet aan de gemachtigde ten laste kan leggen dat deze daarover niet heeft gemotiveerd.

Terwijl allerminst uit de bestreden beslissing valt af te leiden dat een ‘bijkomende voorwaarde’ werd toegevoegd aan het wettelijk vereiste van de buitengewone omstandigheden.

Het is een raadsel waar verzoeker dit haalt, en zulks valt geenszins af te leiden uit de vermelding in de bestreden beslissing: “Het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië kan evenmin beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid; betrokkene kan zich immers wenden tot de Belgische Ambassade in Rusland / Moskou, die de bevoegdheid heeft om de aanvragen voor Armeniërs te behandelen” [...], vermelding die duidelijk een antwoord vormt op hetgeen verzoeker zelf in zijn aanvraag heeft aangehaald.

Met zijn vage en summiere beschouwingen, die er duidelijk enkel op gericht zijn uw Raad te bewegen tot een feitelijke herbeoordeling van het dossier, kan verzoeker allerminst de nietigverklaring van de bestreden beslissing bekomen.

Uit bovenstaande motieven blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie na deugdelijk en grondig onderzoek van alle daadwerkelijk door verzoeker aangevoerde elementen, geheel terecht en op gemotiveerde wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Het enkele feit dat hij een andere mening is toegedaan, kan niet tot de nietigverklaring leiden.

Terwijl er ook geen sprake is van machtsoverschrijding, en verzoeker dit ook op geen enkele wijze in de toelichting bij zijn middel uiteenzet of verduidelijkt.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclus.”

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende concrete omstandigheden die hij aanvoerde om aan te tonen dat het voor hem niet mogelijk was om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Hij licht toe dat met name niet blijkt dat rekening werd gehouden met het gegeven dat hij stelde slechts over zeer geringe financiële mogelijkheden te beschikken en dat hij mede de zorg opneemt voor zijn dochters van respectievelijk één en een half jaar oud.

De Raad stelt vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in zijn nota met opmerkingen, wel degelijk heeft aangevoerd dat het voor hem *“financieel onmogelijk is om naar zijn thuisland te reizen om er een inreisvisum te bekomen.”* Verweerder heeft in een administratieve nota van 27 november 2011 trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker dit gegeven als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, heeft ingeroepen. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenwel niet worden afgeleid waarom verweerder van oordeel is dat voormeld gegeven niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2012, waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK